HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

תיפשוט כו'. מדקתני מתני' [יט:] היכן מצינו כו' אלמא בעפר נמי בכזית בעינן: **כי קאמרינן.** היכן מצינו כו' במידי דבר אכילה קאמרינן: **והרי קונמות.** האומר קונס ככר זו עלי אוסר עצמו בכל שהוא שבה כלקמן: **כמפרש דמי.** לפי שאינו מזכיר בה שם אכילה כל שהוא קאמר: **והרי מגדף.** מבדך את השם דפליג רבי עקיבא אברכנן בברכות (דף ז.) ואמר מגדף מבית קרבן: **והרי נזיר.** שמדבר ואוסר בדבורו ומביא קרבן ביום תגלחתו: **על דבורו.** שהחליף דבורו: **והרי הקדש.** שמדבר ואוסר בדבורו את שהוא מקדיש ואם החליף דבורו ונהנה ממנו מביא קרבן מעילה: **והרי קונמות.** אלא אסרה אלא עליו ואם אכל ממנו קס"ד דמביא קרבן מעילה שהקונס לשון הקדש הוא: **אין מעילה בקונמות.** דלא קרינן ביה מקדשי ה' (ויקרא ה) שהרי חולין הוא אצל כל אדם: **מהו דתימא אטעום נמי.** לשון אכילה הוא כדאמרי אינשי נטעום מידי: **קונמות ליון דלא מדכר שום אכילה כדמפרש דמי גרסינן: שני קונמות.** שתי ככרות שאסרן עליו בקונס: **מצטרפין.** מעט מזה ומעט מזה לכזית: **שתי שבועות.** שתי ככרות שנשבע עליהן: **אין מצטרפות.** ולקמן מפרש טעמא. והשתא סלקא דעתיה לפי שהזכיר שם אכילה על זו ושם אכילה על זו: **אמאי אין מצטרפות.** הרי על שתיהן הזכיר שם אכילה אחת: **מפוך שחלוקות לחטאות.** מתוך ששתי ככרות הללו חשובות שתים לענין חטאת בשבועה זו אם אמר שבועה שלא אוכל מזו ומזו ואכל כזית מזו וכזית מזו בהעלם אחד חייב שתים כדתנן [לקמן] [1] שבועה שלא אוכל פת חטין פת שעורין פת כוסמין ואכל חייב על כל אחת ואחת ומייתינן לה בתורת כהנים [2] מוהיה כי יאשם לאחת מאלה [3] לחייבו על כל אחת ואחת וגו' וכי אמר נמי מזו ומזו שתי שבועות חשיבי הלכך כי אכל מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור אין מצטרפות אבל קונמות אין חלוקות לאשמות למאן דאמר יש מעילה בקונמות [נדרים לה.] דאם נהנה וחזר ונהנה בהעלם אחד אחד הוא דמיחייב דכולהו אחד מעילה כדתנן (מעילה דף כ.) לירף את המעילה לזמן מרובה ואם בשני העלמות אפי' מחדא מיניהו נמי וכן לענין מלקות אם בהתראה אחת אחד הוא דלקי ואי בשני התראות אפי' מחדא מיניהו שהרי עובר וחוזר ועובר כדתנן (מכות דף כא.) נזיר שהיה שותה יין כל היום כולו אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה חייב על כל אחת ואחת: **שבועות לקונמות.** מצטרפות ואע"ג דחלוקות דלית ליה לדרב פנחס. ובלא איפוך לא מיתרצא דאי הוה מתרץ ר' מאיר דאמר בקונמות אין מצטרפין לית ליה לדרב פנחס הוה קשיא לן בין שבועות בין קונמות אמאי אין מצטרפין הרי על שתיהן לא הזכיר אלא אכילה אחת אבל השתא דאמר מצטרפות ולית ליה לדרב פנחס לא קשיא מידי: **כי אמר רב פפא.** בקונמות כל שהוא למלקות קאמר וכי תניא ההיא דמצטרפין לענין קרבן מעילה וצירוף דקתני אלא לכזית אלא לשוה פרוטה: **ויש לה פדיון.** שתופסת פדיונה והיא יוצאה לחולין דבהקדש כתיב (ויקרא כז) ופדה בערכך: **אין לה פדיון.** להתירה לו שלא נאמר פדיון באיסורין: ומכל

והרי מגדף. ה"ג הוה מצי למפרך משבועת העדות והא דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קבועה מייתי: **והרי הקדש.** תימה מאי פריך דינמא דמתני' הכי קאמר היכן מצינו מדבר ומביא קרבן על דבורו בלא שום מעשה שזה מדבר ומביא קרבן בלא שום מעשה כגון שבועה שאוכל ולא אכל אבל הקדש מביא קרבן על מה שאכל שעשה מעשה: **אבל** בקונמות דברי הכל בכל שהוא. תימה דחמיר קונס מהקדש [3] ואיהו גופיה לא אסיר אלא משום דהוי כהקדש והקדש בעי שוה פרוטה: **מתוך** שחלוקות לחטאות אין מצטרפין. פי' בקונטרס אבל קונמות אם נהנה וחזר ונהנה בהעלם אחד אחד הוא דמיחייב דכולה אחד מעילה כדתנן לירף את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להביא ראיה משם דהתם לחומרא תנן ליה שאם נהנה מחצי פרוטה וחזר ונהנה לזמן מרובה חצי פרוטה מצטרף כאילו נהנה כל הפרוטה בבת אחת ולא היה צריך לפרש אלא לענין חטאת חלוקה משום דכתיב (ויקרא ה) לאחת מאלה אבל גבי מעילה לא כתיב הכי: **רבינא** אמר כי קאמר רב פפא למלקות כו'. לרבינא נמי טעמא דרבנן כדרב פנחס כדמסיק בסמוך ובא רבינא לאחדא דאין צריך לומר איפוך דכיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא לדבריהם דרבנן קאמר להו כדקאמר בסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי מאיר לרבנן בהיא בתרייתא דמייתי מלגיה ולהפך דר"מ משום דבין שבועות לקונמות ובין קונמות לשבועות לא טעי תנא: וחכמים דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין אמר רב פנחס [4] שאני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי הכי ר' מאיר אומר קונמות כשבועות בשלמא שבועות הואיל וחלוקות לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות בקונמות ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא ההיא לענין קרבן דבעינן שוה פרוטה למימרא דסברי רבנן [5] יש מעילה בקונמות [6] והתניא [7] בכר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון כבר זו עלי הקדש [8] (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ וחכמים

[1] שבועה שלא אוכל [2] ואכל עפר בכמה תפשוט עד דאיכא כזית כי קאמרינן במידי דבר אכילה קאמרינן והרי קונמות קונמות נמי כמפרש דמי: אמר להן היכן מצינו במדבר ומביא קרבן שזה מדבר ומביא קרבן: ולא והרי מגדף מדבר ואוסר קאמרינן והאי מדבר וחוטא הוא והרי נזיר מביא קרבנו על דבורו קאמרינן והאי מביא קרבן לאשתרויי ליה חמרא הוא דקא מייתי והרי הקדש אוסר לעצמו קאמרינן והאי אוסר על כל העולם כולו הוא הרי קונמות קסבר [3] אין מעילה בקונמות אמר רבא מחלוקת בסתם [4] אבל במפרש דברי הכל בכל שהוא מאי טעמא [5] מפרש נמי כבריה דמי ואמר רבא מחלוקת בשלא אוכל [6] אבל בשלא אטעום דברי הכל בכל שהוא פשיטא מהו דתימא [7] ליטעום נמי כדאמרי אינשי קמ"ל אמר רב פפא מחלוקת בשבועות [8] אבל בקונמות דברי הכל בכל שהוא מאי טעמא קונמות נמי כיון דלא קא מדכר שמא דאכילה כדמפרש דמי מיתיבי [9] שני קונמות מצטרפין [10] שתי שבועות אין מצטרפות ר' מאיר אומר קונמות כשבועות ואי סלקא דעתך חייב בכל שהוא למה לי לצרף [11] דאמר אכילה מזו עלי קונם אכילה מזו עלי קונם אי הכי אמאי מצטרפות סוף סוף זיל להכא ליכא שיעורא וזיל להכא ליכא שיעורא דאמר אכילה משתיהן עלי קונם

[1] [לקמן עמוד ב ע"ש], [2] [נדרים לה.], [3] [לעיל כא:], [4] [תענוס נמי. כל"ל רש"ל], [5] [נדרים לה. ע"ש], [6] [הריטב"ץ מ"ז], [7] [ע"כ], [8] [ויקרא פרק טו], [9] [ויקרא ה],

הגהות הב"ח

(א) גמ' שלא אוכל עפר ואכל בכמה תפשוט עד כל"ל: (ב) תוס' ד"ה אבל וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בעיא דרבא דהוה בעי בנשבע שלא אוכל עפר. ודחי כי קא אמרינן דליכא אכילה בפחות מכזית במידי דבר אכילה הוא עפר לאו בר אכילה הוא: אמר להן ר' עקיבא היכן מצינו במדבר מביא קרבן שזה מדבר ומביא קרבן. ואקשינן והרי מגדף לדברי ר' עקיבא דתני בתחלת כריתות בתוספתא המגדף ר' עקיבא מחייב קרבן שנאמר בו כרת כו'. ודחי' שאני מגדף דמדבר וחוטא הוא. כי קאמרי מדבר ואוסר עצמו: ואקשינן והרי נזיר כיון דאמר הריני נזיר נאסר ביין ובטומאה ובתגלחת ומביא קרבן. ודחי' שאני נזיר דלא מייתי קרבן אלא לאשתרויי ליה איסוריה. כי קאמר דמייתי קרבן אדבוריה קאמרינן: ולא והרי הקדש דאדיבורא נאסר והנהנה ממנו חייב קרבן. ודחי' שאני הקדש דלכולי עלמא איסוריה שוה מה שאין כן בשבועות: והרי קונמות ככר זה האומר קונם ככר זה עלי. ודחי' קסברי רבנן אין מעילה בקונמות כלומר המועל בקונמות לא מייתי קרבן: אמר רבא מחלוקת ר' עקיבא וחכמים בסתם. אבל במפרש שבועתו דברי הכל כל שהוא. והני מילי בנשבע באכילה אבל נשבע שלא אטעום דברי הכל בכל שהוא חייב. אמר רב פפא מחלוקת בשבועות אבל בקונמות כיון דלא מדכר שמא דאכילה דברי הכל בכל שהוא דכבריה דמי: ואותבינן עליה. והתני שני קונמות מצטרפין שתי שבועות אין מצטרפין. ר' מאיר אומר קונמות כשבועות. פי' האומר קונם בשר זה עלי ופת זה עלי כזית משניהם מצטרף והאוכל חייב. אבל נשבע עליהן אין מצטרפין. ואקשינן אם הקונמות חייבין עליהן בכל שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה מבשר זה ומפת זו עלי קונם. דכיון דאדכר בהו אכילה משום הכי בענין צירוף לכזית. ואקשינן אי הכי גבי שבועות פנחס. רבינא אמר כי איתמר דלרב פפא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי מצטרפין מי שיהנה מהן בפרוטה חייב קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש

עין משפט נר מצוה

כא א ב מיי' פ"ד מה"ג שבועות הלכה ג ב סמג לאוין רמח טוש"ע י"ד סי' רלא סעיף ג:
כב ג מיי' פ"ג מה"ג נדרים הל' ה סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי' רטו סעיף [נו] י:
כג ד מיי' שם הלכה ו סמג שם:
כד ה מיי' פ"ד מה"ג שבועות הלכה ח:
כה ו מיי' פ"ג מה"ג נדרים הלכה ו סמג שם ועיין בהסגות ובכ"מ:
כו ז מיי' פ"ד מה"ג שבועות הל' ח סמג לאוין רמח:
כז ח ט מיי' פ"ד מה"ג מעילה הלכה ט:

מוסף רש"י

מפרש נמי כבריה דמי. מפרש דשבועה כבריה בשאר איסורין דמי, בריה טעמא מאי מאוס דמשיבא, מפרש נמי איהו אחשבה דאסריה עליה (לעיל כא:). **כבר זו הקדש.** שאמר בלשון הקדש ובלשון קונס והוא הדין נמי לא אמרה אלא בלשון קונס (נדרים לה. לגירסא שם: קונם ככר זה הקדש). **בין הוא בין חבירו מעל.** שהרי הקדישה סתם אמרי עלמא (שם). לפיכך. כוליא ויש בה מעילה, יש לה פדיון, ויצאה לחולין, דהוי כשאר הקדש (שם). **כבר זו עלי הקדש.** כיון דאמר עלי, עליה דליה שוויה הקדש, הוא מעל. אם אכל חייב לשלומי, חבירו לא מעל. דלא אסרה אלא על עצמו וגבי חבירו הוי כחולין (שם). לפיכך אין לה פדיון. שהוא עצמו אין יכול לפדותה לעולם שהרי אמר עלי, ולא על אחר, ואחר אין יכול למעול בה (שם).

רבינו חננאל (המשך)

נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין. ופריק רב פנחס שאני שבועות הואיל וחלוקות הן לחטאות. פי' סתמא בכזית ובמפרש בכל שהוא מה שאין כן בקונמות לפיכך אין מצטרפין: ואקשינן אי הכי ר' מאיר תינח שבועות משום דחלוקות הן לחטאות לפיכך אין מצטרפות. אלא בקונמות אמאי פוטר ר"מ. ואמרינן איפוך ואימא שבועות בקונמות כלומר מצטרפין אלו ואלו ולית ליה לרב תניא הא שני קונמות מעילה בקונמות ותניא